

de i denne Lov givne Regler. Hvis vore Forsikringsforhold havde udviklet sig paa en sund og naturlig Maade, vilde det vistnok erkjendes, at Ingen er nærmere og heller Ingen heldigere til at føre Tilsyn med de Foranstaltninger, der maa siges at være ønskelige for at sikre mod Brandfare, end netop Forsikringsforeningerne. Det ligger i deres egen Interesse, at Alt er saa vel indrettet i enhver Henseende som muligt; de kunne selv stille deres Betingelser og sørge for, at de blive overholdte; men det er jo desværre ikke faaledes. Med Hensyn til Bygningerne er det vel væsentligst indenlandske Selskaber, der overtage Forsikringerne, men endel af de Ting, der her er Tale om — og det gjælder da baade Forsikring af Kreaturer, Forsikring af Indbo og Forsikring af Vøl osv., sker ogsaa ved udenlandske Forsikringselskaber, idet det jo er en bekendt Sag, at Forsikring her tillands forsaavidt er fuldstændig fri for Alle. Den største Ulempe, som heraf opstaar, forekommer mig at være den, at Landet oversvømmes af udenlandske Forsikringselskaber, af hvilke der ganske vist findes ikke saa, som ere solide og vel indrettede, men ogsaa et stort Antal, som er alt Andet end vel indrettet. Den menige Mand har ikke Leilighed til, og det ligger ikke for ham at undersøge, om disse Selskaber fyldestgjøre, hvad der kan fordras af dem, men netop denne Oversvømmelse af Selskaber, hvoraf adskillige maa siges at være insolvente, gjør, at Forsikringselskaberne ere afstaarne fra at stille fornuftige Betingelser, altsaa at føre den Kontrol, som naturligt og nærmest laa for disse Selskaber; thi naar de stille saadanne Betingelser, komme de andre Selskaber, som ikke stille saa mange eller maasse slet ingen Betingelser, og de kunne gjøre det overmaade billigt, idet mange af dem kun optræde Premierne, men ikke betale Brandskaderne. Jeg tror, at det er noget Gneftaaende, at det heri Landet forholder sig saa, ialtfald er det mig bekendt, at i andre Lande — særlig veed jeg, at det er Tilfældet i Frankrig — er der lagt en overmaade stor Afgift paa udenlandske Selskaber. Jeg vilde finde det meget heldig, om man kunde komme ind paa den Vej, thi saa vilde det blive muligt ved Hjælp af vore indenlandske Selskaber at føre den Kontrol, som nu ikke kan føres. Jeg vilde finde det saa meget heldigere, som de indenlandske Selskaber, forsaavidt Fordelen gaar i indenlandske Borgeres Sommer, bestattes gennem de Indtægter, som disse danske Borgere have, medens hele det Udbytte, som udenlandske Selskaber have, forsvinder til Ubladet uden at svare nogenomhelst Afgift. Ogsaa i den Retning er der Utighed tilføede. Jeg har blot villet henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa den Sag, fordi jeg har troet, at den allerbedste og mest detaillerede Kontrol, som det ikke er muligt at give ved nogenomhelst Lovbestemmelse, vilde

netop kunne naas gennem de indenlandske Forsikringselskaber.

Chr. Nielsen: Saavel idag som igaar er der fra flere ærede Medlemmer udtalt en Anerkjendelse af det foreliggende Lovforslag, og efter at jeg har hørt den høitærede Justitsminister, kan jeg sige min Anerkjendelse dertil, da den ærede Minister velvillig har udtalt sin Rebebonhed til i Forening med et eventuelt Udvalg nærmere at drøfte Sagen og modtage Forandringer i Lovforslaget. Som Lovforslaget er fremkommet, kan jeg ingenlunde give min Stemme dertil i dets Helhed; men naar det modtager Forandringer paa forskellige Punkter, navnlig i § 1, kan jeg ogsaa yde det al Anerkjendelse, da jeg indser, at Loven af 2den Marts 1861 paa enkelte Punkter trænger til at suppleres med nogle strengere og yderligere Bestemmelser. Da saamange ærede Medlemmer have udtalt sig om Anvendelsen af galvaniseret Jerntraad ved Tækning, skal jeg kun i al Korthed yttre, at paa den Egn, hvor jeg har hjemme, har det været brugt i flere Aar, og at den almindelige Regel der er, at man binder kun hvert andet eller tredje Bundt med galvaniseret Jerntraad, og det har ved adskillige Udebrande vist sig at være tilstrækkeligt til at forhindre Taget fra at stride ned. Det vilde dog ikke være tilstrækkeligt, dersom man bandt selv hvert Bundt med Staaltraad, thi alle Lækkemand, der have givet sig af med den Slags Tækning, have erklæret, at de ikke kunde indestaa for, at Taget ikke blæste ned. Jeg kjender ogsaa forskellige Herregaarde, hvor man har bundet hvert Bundt med Staaltraad, men saa har man dog til Sikkerhed bagefter bundet hvert andet med almindelig Traad. Altsaa, det viser sig ikke tilstrækkeligt at binde udelukkende med Staaltraad. Men efter de Erfaringer, man har paa dette Omraade, tror jeg dog, man kan sige, at, naar hvert 2det eller 3die Bundt bindes med Staaltraad, er det en Sikkerhed for at forhindre Nedskriden i Udebrandstilfælde. § 2 synes mig temmelig skarp; thi den vil rent fjerne de almindelige Tækkematerialier paa Landet, navnlig Straa. Jeg har en lille Smule Kjendskab til, hvoreledes det er gaaet til i saa Henseende paa den Egn, hvor jeg er fra. Naar der er brændt en Bygning i en Landsby, har Vedkommende selv sølt, at han hellere maatte flytte sin Gaard ud paa Marken end have den indeklemt mellem andre Bygninger, hvor den var udsat for ny Fare, men saa har det mødt Forhindring hos Landbygningernes Brandforsikring, som har villet trække Vedkommende af paa hans Assurance, skjøndt det ogsaa vilde være til Fordel for Selskabet selv at faae Gaarden flyttet ud paa Marken. Der staar nemlig udtrykkelig i Selskabets Love og Vedtægter, at, for at man skal kunne faae Assurance for en afbrændt Gaard, skal den opføres paa samme Grund. Før altsaa den nævnte Bestem-